

og at der ikke sker noget, uanset hvordan man ter sig. At tage skylden fra den enkelte er at tage værdigheden fra den pågældende. Det er ikke beskrevet mere klart end i Henrik Stangerups bog »Manden, der ville være skyldig«.

Men hvor forebyggelse har vist sig forgæves, er det for Venstre afgørende, at unge kriminelle omgående standses i deres kriminelle karriere. Sagt lidt gammeldags: Vil man ikke høre, må man føle!

Jeg vil nævne ti punkter, der er afgørende for Venstre:

En forstærket præventiv og opsøgende indsats, færre tiltalefrafald over for de unge, indførelse af vilkår i tiltalefrafald og betingede domme om genopretning af den forvoldte skade under forbrydelsen, særligt sikrede fængselsafdelinger til særligt belastede unge, en ændring af straffeloven, der gør det muligt at idømme ubetingede frihedsstraffe under 30 dage, week-endfængsler, udvidet adgang til varetægtsfængsling under efterforskningen – det, man kalder 7-dages-reglen – omgående hensættelse til afsoning, forbud mod at bære knive og kommunale forsøgsordninger med at overføre kriminalforsorgen i frihed til kommunerne.

Og inden denne debat har jeg igen haft lejlighed til at gennemgå forskellige straffesager, hvoraf det fremgår, at de kriminelle har startet deres karriere i en meget ung alder og er blevet ved med igen og igen at begå kriminalitet, og når man ser hen over sådan en straffeattest, så er kendetegnet, at den pågældende har fået den ene chance efter den anden, uden at det har stoppet kriminaliteten, men at han tværtimod er fortsat med et kriminalitetsmønster, der spænder over en lang række forbrydelser: fra berigelsesforbrydelser over voldssager til våbenlovskrænkelser og narkotikakriminalitet, og at han har fået tiltalefrafald på tiltalefrafald, betinget dom på betinget dom og prøveløsladelse på prøveløsladelse.

Det er for inkonsekvent. Det er afgørende, at en ung kriminel kan se en sammenhæng mellem den forbrydelse, der begås, og den sanktion, der idømmes. Derfor skal sanktionen idømmes omgående.

Sidste år optrådte en række af de meget belastede unge i tv, hvor de sagde rent ud til os politikere: Havde I dog bare sørget for, at vi var blevet stoppet i tide, for vi troede jo ikke, at der ville ske noget.

Idømmelse af straf skal ikke ses som samfundets hævn, men skal ske for at synliggøre, at

samfundet har nogle grænser, og at det har konsekvenser, hvis de overtrædes.

Der har i dag været talt meget om forskellige hjælpeforanstaltninger, men for lidt om gerningsmændenes ansvar. Derfor sker det jo også, at politiet føler, at de sociale myndigheder misforstår deres opgave ved at dække over forbrydelser under henvisning til deres tavshedspligt.

Det personlige ansvar for egne handlinger bør i langt højere grad end i dag fremgå af de strafferetlige sanktioner, men også af den sociale indsats. Det nytter ikke noget, at der breder sig en fornemmelse af, at det hele er ligeegyldigt. Pisen og guleroden må følges ad.

Og så er der jo også hensynet til de mange unge, der klarer sig. Det er jo også vigtigt, at samfundet tilkendegiver, at det faktisk kan betale sig at føre en kriminalitetsfri tilværelse.

Og efter at en ung har begået massiv kriminalitet og har udstået sin straf, er det naturligvis vigtigt, at det, vi kalder den forebyggende indsats, fortsættes, at der også efter en udstået straf er et tæt samarbejde mellem skole, socialvæsen og politi. Men også dér må jeg sige, at det duer ikke, hvis de sociale myndigheder er så håndsky, når det drejer sig om opklaring af kriminalitet, at de dækker over begået kriminalitet og føler sig som angivere, hvis de skal fortælle sandheden.

Og for at den forebyggende indsats også kan fortsætte efter udståelsen af straffen, foreslår vi, at der i straffeloven gives mulighed for at idømme kortere ubetingede frihedsstraffe med sådanne vilkår, at man kan fastholde de unge. Og her er det så, jeg ud over det nye lovforslag fra regeringen tillader mig at komme med et andet forslag, nemlig at man, når det drejer sig om de unge, overfører kriminalforsorgen i frihed til kommunerne, for alt for ofte hører man historier om manglende kommunikation mellem de to væsener og om en løsladt, der står på gaden, uden at kommunen har fået at vide, at den pågældende er løsladt.

Vi lever jo i en helt anden tid end dengang, da kriminalforsorgens forgænger, Dansk Forsorgsselskab, blev oprettet. Kommunestrukturen er en anden, og socialvæsenet er udbygget i et omfang, som man slet ikke havde forudset dengang, og kriminalitet betragtes i dag som ét af mange sociale problemer, som kommunen skal hjælpe til med at løse.

Og jeg tror, der kunne spares ressourcer ved, at man lod kommunerne udøve tilsynet med de unge, der har udstået en frihedsstraf, og jeg